

for. Det ærede Medlem sagde, at han aldrig har næret nogen Frygt for, at Rigsdagens Ret med Hensyn til en ny Præstelønningslov skulde kunne blive foregriben; thi det var en saadan Ufsurditet, at det aldrig kunde falde ham ind at nære nogen Frygt derfor. Da det ærede Medlem var Ordfører for Sagen i Hjør, søgte han imidlertid at godtgjøre, at det netop var for at forhindre noget Saadant, at Folkethingets Forslag var stillet op, og at der ikke laa Andet deri. (Berg: En administrativ Lønningslov — det er ikke rigtigt.) I Folkethingets Forhandlinger for i Hjør Sp. 3658 yttres det ærede Medlem sig om denne Sag saaledes: „Dette Spørgsmaal har ligeledes været noget forfæret opfattet, idet man har ment, at det var Folkethingets Hensigt med dette Forslag at foregribe den frie Bestemmelse, som Lovgivningsmagten i det Hele maatte komme til med Hensyn til Posteringen paa Finantsloven og Anvendelsen af Præstetænder samt af de øvrige til Geistligheden henlagte Lønninger. Dette skider imidlertid bestemt imod, hvad Flertallet har udtalt i sin Betænkning, og man har derfor forundret sig over, at man ikke har villet indse, at Ministeren netop ved den Fremgangsmaade, som han har brugt i dette Forhold, søger at præjudicere Spørgsmaalet om Lovgivningsmagtens frie Bestemmelse, hvorimod vort Forslag netop gaar ud paa at værne om Rigsdagens Ret. (Berg: Ja, det staar der, men det er slet ikke dette). Det undrede mig iøvrigt ogsaa noget, at det ærede Medlem kunde sige, at han fandt det saa absurd at omordne Præstelønningerne ved kongelig Resolution, at det aldrig kunde falde ham ind at nære Frygt derfor. Det er selvfølgelig heller aldrig faldet mig ind, at den høitærede Kultusminister skulde paa een Gang give en almindelig omfattende Lønningslov ved Hjælp af en kongelig Resolution; men jeg vil rigtig nok sige, at dersom jeg skulde sammenligne det, der skete i Hjør den 12te April, med den Fremgangsmaade lidt efter lidt at tage noget fra et større Præstetalb og lægge til de smaa — skulde man vente sig den ene eller den anden af disse to Ting, saa vilde jeg langt snarere vente mig det Sidste end det Første. Jeg anser, som sagt, egentlig ikke Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, for at være saa uheldigt, at jeg ikke gjerne endelig kunde give min Stemme dertil. Mod det første Punktum er der vel gjort Indvendinger og reist nogen Lovl fra enkelte ærede Medlemmers Side, men jeg kan ikke forstaa dette anderledes end som et Udtryk for den mærkelige Tilbøjelighed, der hos visse ærede Medlemmer er til at tvivle om, at den Side her i Salen, der slutter sig til Finantsudvalgets Flertal, overhovedet kan gjøre Noget, der er nyttigt og forstandigt. Derimod har jo Striden navnlig dreiet sig om det sidste Punktum, og der blev af det ærede Medlem fra Skjoge (Hjørup) i Gaar gjorde gjæl-

dende, at der navnlig var to Færer derved. Den ene var den, at der ved Vedtagelsen af Forslaget blev givet en Slags Anerkjendelse af den kongelige Ret, som Kongen paa anden Maade tidligere har udøvet gennem Resolutioner. Noget, der ikke før var sket i Rigsdagen, og som ikke burde ske. Dertil vil jeg sige, at, naar Folkethinget vedtager et Forslag, saa maa det ogsaa være i Stand til og have Ret til at kunne sige, hvad det mener med dette Forslag. Enhver er sine egne Ords bedste Fortolker, og naar Folkethinget erklærer, at det ikke mener noget Saadant og erklærer dette gennem sin Ordfører og gennem sin Motivering, saa nytter det ikke, at man nogle Aar efter kommer og siger: den Gang mente Folkethinget dette; det gaar ikke an. Men, sagde det ærede Medlem, det nytter heller ikke, hvad man i sine Motiver mener eller siger, thi naar først Forslaget er vedtaget, vil det blive Gjenstand for en juridisk Fortolkning, som vil føre til noget ganske Andet. Ja, det kan være muligt, at dette kan ske; men jeg vil dertil sige, at saa lang Tid dette Forslag staar paa Finantsloven, som det staar her, gjælder det for et Aar, og naar det ikke findes der længere, vil der ikke kunne opstilles juridiske Fortolkninger og udbrages praktiske Resultater deraf, som kunne være til Skade. Og dersom det skulde vise sig, at den nuværende høitærede Minister, hvis vi beholde ham saalænge, eller en anden Minister i Aarets Løb skulde finde paa ved Hjælp af juridisk Fortolkning heraf at udbrage, at der kan ske det eller det, som man ikke har villet, saa er dette Thing Herre over at standse det. Jeg kan nok anse det for ønskeligt, men ikke for absolut nødvendigt, at der bliver foretaget en Ændring i Forslaget under 3die Behandling af Finantsloven, og jeg anser det for slet ikke at være uoverkommeligt at faae det gjort. Det kan vistnok gøres ved at forandre det første Punktum, saaledes at det kommer til nytægtigere og tydeligere at bestemme, hvilke Midler der er Tale om, idet man da kan udelade det sidste Punktum; men jeg tror ogsaa, at det kan gøres ved at give det sidste Punktum en anden Affattelse, saaledes at man i Stedet for, som man her gjør, jeg vil ikke sige anerkjender, men forudsætter, at der har været en saadan kongelig Ret, affatter Forslaget paa en eller anden Maade saaledes, at der deri hverken kommer til at ligge et Angreb paa en saadan Ret, hvis den er til Stede, og heller ikke nogen Anerkjendelse deraf. Det forekommer mig, at, hvad enten man ser saaledes paa Forslaget, som jeg gjør, eller man finder det mindre tilfredsstillende, som det er, kan man ganske rolig lade det passere til tredje Behandling, da man jo derved faar Leilighed til at blive bekendt med den endelige Affattelse, og man ved tredje Behandling kan tage sit Standpunkt, om man vil lade det blive til Lov, eller ikke. Den ærede sidste Taler gjorde gjældende, at man tidligere her i Salen